

Til: Alle bahá'íer i Norge

Hilsen fra Nasjonalt Åndelig Råd i anledning Ayyám-i-Há og Fasten 175/2019

Kjære venner!

Kinofilmen om Roald Amundsen hadde premiere for få dager siden og minner oss om polarheltenes betydning i norsk historie. Fortellingen om Norges plass i verden fremhever gjerne enkeltpersoner som trosser kulde og vær på ski, planter det norske flagget på polene og dermed understreker vår suverenitet og egenart som land, folk og kultur. Det er en tradisjon med sterke individualister langt tilbake i tid som også inkluderer kong Sverre som «talte Roma midt imot». Denne arven bekreftes også i sider ved «Annerledeslandet» som ofte hevder sitt ønske om selvråderett.

Individer som viser styrke, utholdenhet og selvstendighet er bærere av idealer nordmenn setter høyt. I barneoppdragelsen er det sagt at selvstendighet er den viktigste verdien som læres norske barn. Og ikke sjelden kan en høre nordmenn fremheve de gode sidene ved å være alene, gjerne ved å gå dagevis i fjellet uten å treffe noen.

Muligens er det lett å overdrive individualismen som den norske kulturens fremste kjennemerke. For vi har også en solid samfunnstradisjon, ikke minst påvirket av Marcus Thrane (1817-1890) og senere arbeiderbevegelser som forfektet prinsipper som likhet, rettferdighet, demokrati og som sikret fremveksten av en solidarisk velferdsstat. Noen vil også si at samfunnshensynet råder så sterkt av det er krevende for individer «å stikke seg ut», at det ikke er noen tilfeldighet at Norge er fødestedet for Janteloven som starter med å slå fast at «du skal ikke tro du er noe».

Dette er noen korte setninger om historiens linjer om våre bestrebelsers for å avstemme behovene og interessene til individ og samfunn. Det er sannelig ikke enkelt. Og har heller aldri vært det. Idéhistoriker Rune Slagstad slår fast at «Norge har historisk levd i et konfliktfylt spenningsfelt mellom en liberal rettighetstenkning og en statlig styringsideologi».

Problemstillingen er velkjent for oss som bahá'íer. Vi skal balansere hensynene til individ, samfunn og institusjoner i et gjensidig, støttende samspill for å skape en sivilisasjon som uttrykker Bahá'u'lláhs ånd og lære.

Åndelig sett kjenner vi idealet om å underkaste egenviljen til en høyere vilje. 'Abdu'l-Bahá sier: «I dag er Abhárikets bekreftelser med dem som forsaker seg selv, glemmer sine egne meninger, setter til side personligheter og tenker på andres velferd... Hovednøkkelen til å mestre seg selv er å glemme seg selv.»^[1]

Bahá'í-samfunnet er en oase for å trene på selvforglemmelse i praksis. Vi inspireres av vår tro til å gjøre vårt beste for å fjerne alle former for fordommer, trene på åpenhet og overbærenhet og fremme verdensborgerskap i både ord og handling. Det er personlig utfordrende på mange plan og i en rekke sammenhenger. Samtidig er det både viktig og givende i en verden med stadig tydeligere konflikter mellom folk og nasjoner. Og hvor hensynet til individ og samfunn, «vi» og «de andre», det nasjonale og det globale, er i sentrum av konfliktene.

Vi er med på noe stort, så stort at det er umulig å fatte; byggingen av en ny verdensorden. Og vi er bare så vidt i gang med å lære hva «samfunnsbygging» betyr. Grovt sagt kan vi vel si at de første tiårene i bahá'í-historien hadde fokus på individene, senere både individ og institusjoner med vekt på å etablere og styrke lokale og nasjonale åndelige råd over hele verden, inntil vi nå skal pleie interesser og behov til både individer, institusjoner og samfunn. Det krever mye av oss, ikke minst en stor porsjon av «ydmyk læringsvilje» som også ransaker vår egen kulturelle arv og identitet. Har vi for eksempel en tendens til heller å tjene troen hver for oss enn i fellesskap med andre? Finner vi det lettere å være alene enn å være flere når vi skal gjøre noe? Er aktivitetene våre mer basert på enkeltindivider enn samfunn og samarbeidsteam?

En av troens kjente forfattere og forskere, John S. Hatcher, (professor i engelsk litteratur), byr på en spennende selvransakelse i sin siste bok, «God's plan for planet earth». Han viser til en nittendagsfest i det lille lokalsamfunnet sitt i Florida, et «veldig relevant øyeblikk for det som jeg senere skulle oppdage at Det Universelle Rettferdighetens Hus hadde satt i bevegelse mens jeg svømte rundt i dybdene av Bahá'u'lláhs åpenbaringshav (som forfatter)». Under festen blir Hatcher «målløs» når en ung bahá'í spør «Hva gjør vi nå» og ikke slår seg til ro med svar om at de møtes, rådslår, ber, underviser og prøver å leve troens idealer i praksis. «Så det er det? Er det dette vi alle gjør som bahá'ier for å forandre verden? Vi går i møter, prøver å være snille og hyggelige, og vi snakker en masse?»

«Den unge mannen .. følte helt klart at vi skulle gjort noe mer, noe som hadde en direkte betydning på vårt eget sosiale miljø, på vårt eget samfunn og, enda bedre, på verden i sin helhet,» skriver Hatcher og viser til hvordan de neste årene med å få i gang instituttprosessen, ga svarene. I dag ville han sagt seg «ivrig enig» med den unge mannen. Han ville sagt at spørsmålet «Hva gjør vi nå» er «det viktigste spørsmålet enhver bahá'í kan stille». Og han ville ikke lenger manglet svar: «Jeg ville ha forklart hvordan Rettferdighetens Hus etablerte en global strategi for systematisk å bygge rammeverket for sosial endring og at hjertet i denne strategien er åndelig inspirerte sosiale handlinger i nabolag».

Vi er muligens de beste i verden til å gå på ski og til å erobre ugjestmilde poler. Men hva så? «Hva gjør vi nå?»

Det er spørsmål vi har mulighet til å reflektere over i feiringen av De innskutte dager, Ayyám-i-Há, og i de nitten dagene med faste – «hver time (inngitt) en egen kraft»^[ii] - før vi feirer Naw-Rúz. Feiringene og fasten er klart og direkte rettet mot både individ og samfunn, kjente og ukjente, alenetid og fellesskap.

God feiring! God faste!

Hjertelig hilsen
Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Norge

^[i] 'Abdu'l-Baha, Star of the West, vol. 17, no. 2, p. 348; Compilation 'Psychology and Knowledge of Self by Bahá'u'lláh, Abdu'l-Bahá, Shoghi Effendi and Universal House of Justice', Compiled by Research Department of the Universal House of Justice: https://www.bahai-library.com/compilation_psychology_knowledge_self

^[ii] Bahá'u'lláh i fastebønnen som begynner med «Dette er, o min Gud, de dager...»